

HET VERLEDEN OMHOOG GEHAALD - Lucas 24, 35-48

Wie na de Tweede Wereldoorlog terugkeerde uit het concentratiekamp sprak niet over zijn ervaringen. Om niet uit de toon te vallen bij het thuisfront dat bezig was met de wederopbouw. Ook de teruggekeerde zelf wilde liever samen met anderen vooruitkijken. Het werd een ramp. Juist het voornemen om het verleden weg te drukken blokkeerde het samen kijken naar de toekomst. De herinnering speelde op, hield de man of vrouw of vrouw in de greep en isoleerde hem van de anderen; ze konden er niet voor elkaar zijn.

Het verhaal over het weerzien van de leerlingen met hun meester is anders. Hij doet geen enkele moeite om het verleden weg te stoppen. Zeker, hij laat zien dat er een andere, nieuwe tijd is aangebroken: Hij staat ineens tussen hen in, hij die men dacht weggewerkt te hebben; hij is daar waar hij wil zijn, niet vastgehouden of beperkt door wat dan ook. De tot slaaf gemaakte aan het kruis is nu degene die triomfeert. Het verleden is overwonnen.

Maar tegelijk wist hij niet uit wat hem is aangedaan, wat hij doormaakte. Niet alleen eet hij voor hun ogen op wat ze op het vuur hebben staan, om aan te tonen dat ze hem voor zich hebben die met hen at - geen spook, maar hij toont hun ook zijn handen en voeten, zijn littekens, zijn wonden.

Waarom? Onze wonden, wat we ondergaan voor anderen, maken ons tot wie we zijn. Ze identificeren ons. Er is een verhaal over een man die naar de hemel ging, de engel aan de poort vroeg hem: "Waar zijn je wonden?". "Wonden?", zei de man, "Ik heb helemaal geen wonden". De engel: "*Was er dan niets de moeite waard om voor te vechten?*" De wonden bewijzen dat je echt geleefd hebt, dat je niet uit de weg bent gegaan wat op je weg komt. Ze wijzen naar een liefde die niet wegloopt als het moeilijk wordt, het contact met de werkelijkheid van andere mensen dat je tekent, de nabijheid die pijn kan veroorzaken en wonden slaan, en toch volhoudt.

En juist dat verbindt de verrezen Jezus met zijn leerlingen, met ons leven van strijd. Door zijn littekens te laten zien geeft hij aan: het leven is geen aaneenschakeling van geluksmomenten, van happinez, maar een struggle, een overlevingstocht vol uitdagingen - stekelige bush bush, stroomversnellingen tussen puntige rotsen door - zonder schrammen en builen kom je er niet doorheen.

Om dit toe te lichten neemt hij hen mee naar het verleden en gaat hij met hen een hele geschiedenis door: Denk niet dat wij de enigen zijn. *In vervulling moet gaan wat in de torah, de profeten en de psalmen over mij geschreven staat*. Daarmee bedoelt hij geen voorspellingen exclusief over hem die na zoveel jaren exact uitkomen. Hij bedoelt eerder: een hele geschiedenis vóór ons laat zien dat de weg naar betere toekomst, een andere wereld, geen gelopen race is. Denk maar aan het slavenvolk dat klem zat tussen de zee vóór hen en het leger van farao achter hen aan.

Het is een weg 'ternauwernood' – je denkt: 'einde verhaal'

Jezus identificeert zich met al die figuren die huilen van onmacht om geweld dat maar niet ophoudt en toch de rug recht houden en niet meegaan met de patsers. Vooral grote figuren die voor velen de weg baanden naar betere tijden hebben er weet van - zoals Mozes; zij werden door eigen mensen gedumpte maar bleven toch voor hen pleiten bij God en de weg wijzen naar een samenleving zoals God die beoogt: het regiem, het beleid van God Hún strijd komt in zijn leven tot een climax, hun hunkering, hun lijden heeft hij in zijn leven opgenomen; en het is gezien aangenomen, omarmd door de Machtige, de Albeheerser.

Ik ken een vrouw die zwager, man en dochter verloor aan Alzheimer - midden in het ene verlies ziet ze het volgende al op haar afkomen - .
Ik: vroeg: 'Hoe ben je blijven geloven en overeind gebleven?'
Ze zei: *'Wat me overeind houdt is het besef dat het wordt gezien, geweten'*
Ze bedoelde: niet ter kennisgeving aangenomen, maar: met aandacht opgenomen door iemand die er weet van heeft wat het is dit door te moeten maken.

Dat is wat onze Heer Jezus aan zijn leerlingen wil vertellen:
*Er is geen andere weg naar een betere wereld dan door strijd en pijn heen.
Maar ik ben met jullie; ik ga voor jullie uit en leid jullie er doorheen.*

GEBEDEN

Ter opening

God van Abraham, Isaak en Jakob,
Gij hebt uw belofte, door profeten verkondigd,
in vervulling doen gaan in Jezus, de Levende;
wij vragen U:
spreek uw woord tot ons
opdat wij U leren kennen en liefhebben:
want Gij zijt betrouwbaar in alles wat Gij doet,
in deze vreugdevolle tijd en heel ons leven. Amen.

Over de gaven

Geprezen zijt gij
om het brood en de wijn die wij U aanbieden,
vruchten van de aarde, werk van onze handen
en gaven uit uw milde hand ontvangen
Wij bidden U, getrouwe God,
geef ons te eten van het brood dat Jezus ons reikt
en doe ons ondervinden dat Hij leeft
en ons gedenkt bij U,
dit uur en alle dagen van ons leven. Amen.

Ter afsluiting

Betrouwbare God, wij danken U
omdat uw geliefde zoon maaltijd met ons houdt
en wij Hem herkennen mogen
in het breken van het brood.
Doe voor ons in vervulling gaan
al wat er geschreven is
in de wet van Mozes en bij de Profeten,
zoals Gij gedaan hebt aan Hem,
aan Jezus die leeft uit de dood vandaan.
En maak ons getuigen van U
die mensen leven wilt schenken in overvloed,
in deze vreugdevolle tijd en heel ons leven. Amen.

Jozef Essing o.p.

V O O R B E D E N

Bidden wij tot God
die ons in Jezus nabij is gekomen
en ons lot heeft gedeeld

Voor allen die hongeren en dorsten naar gerechtigheid,
voor hen die in oorlogsgebieden anderen bijstaan
en temidden van gruwelen de menselijkheid hoog houden:
dat zij niet alleen gelaten worden in hun pijn en moeite.

Bidden wij voor de regeringsleiders
die uit zijn op vergroting van hun macht:
dat Gods Geest hen moge bekeren tot dienst
aan hun volkeren en aan de wereld

Voor hen die een dierbare hebben verloren
of door een ernstige ziekte of verlies van werk
hun vertrouwde wereld ineen zien storten:
dat zij kracht en bijstand ontvangen om overeind te blijven

Voor onze gemeenschap hier bijeen
en voor allen die geloven in Jezus als onze Weg:
dat het besef van zijn nabijheid in ons moge leven
en ons sterken om ook zelf nabij te zijn aan anderen.